

Sygn. akt V KKN 100/99

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2001 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Stanisław Zabłocki

Sędziowie: SN Józef Dołhy (spr.)

Piotr Hofmański

Protokolant: Piotr Wypych

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Stefana Szustakiewicza

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2001 r.

sprawy **T. D.**

skazanego z art. 177 § 2 kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w (...)

z dnia 27 listopada 1998 r., sygn. IV Ka (...)

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 21 sierpnia 1998 r., sygn. III K (...)

- 1. uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zarządza zwrot na rzecz T. D. kwoty 450 zł uiszczonej tytułem opłaty kasacyjnej.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 21 sierpnia 1998 r. uznał T. D. za winnego tego, że w dniu 21 sierpnia 1995 r. kierując samochodem marki „Mitsubishi” nr rej. (...), na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami C.-L. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że nienależycie obserwował drogę, na skutek czego potrącił stojącą na poboczu drogi W. P., która doznała urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia klatki piersiowej i wieloodłamowego otwartego złamania podudzia lewego ze znacznym stopniem uszkodzenia mięśni, co doprowadziło do powstania zgorzeli gazowej i konieczności amputacji tej kończyny powyżej kolana, powodując ciężkie kalectwo w rozumieniu art. 155 § 1 pkt 2 kk, to jest popełnienia przestępstwa z art. 145 § 2 dkk, i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby trzech lat, a nadto orzekł karę dodatkową zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat oraz wymierzył oskarżonemu – na podstawie art. 75 § 1 dkk – grzywnę w kwocie 1000 zł.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego podnosząc zarzut obrazy prawa procesowego, a w szczególności art. 4, 5, 7, 170 § 1 i 2, 193 § 2 i

3, 389 § 2, 424 § 1 kpk, i wnosząc o zmianę wyroku „poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu przy przeprowadzeniu przez sąd II instancji uzupełniającego dowodu z opinii biegłych rzeczoznawców ruchu drogowego opartego na całym materiale dowodowym co do rekonstrukcji i przebiegu wypadku”, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Wojewódzki w (...) wyrokiem z dnia 27 listopada 1998 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że – czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikował z art. 177 § 2 kk i ten przepis powołał jako podstawę prawną wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności powołał przepisy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk; za podstawę prawną wymierzonej kary grzywny powołał przepis art. 71 § 1 kk z tym, że określił ją w stawkach dziennych, przyjmując, że jest ona równa 40 stawkom dziennym przy czym 1 stawka wynosi 25 zł; za podstawę prawną orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, który określił jako środek karny, powołał przepis art. 42 § 1 kk, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego zarzucając:

I „rażące naruszenie prawa oskarżonego do obrony zagwarantowanego przez Konstytucję RP oraz w przepisach prawa procesowego art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 kpk i art. 201 kpk poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii obiektywnego biegłego rzeczoznawcy ruchu drogowego opartej na całokształcie zebranego materiału dowodowego, a nawet mimo wniosku obrony w obu instancjach, nie przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii dotychczasowego biegłego rzeczoznawcy

drogowego W. Florka, opartej na całokształcie materiału dowodowego, powodując tym, że istotne wątpliwości w sprawie nie zostały wyjaśnione, w efekcie zostały rozstrzygnięte na niekorzyść skazanego, a podstawa rozstrzygnięcia została oparta na niepełnej opinii biegłego;

II. obrazę art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez:

- 1) nie omówienie w uzasadnieniu wyroku czym kierował się sąd II instancji uznając za nieistotne zarzuty zawarte w pkt 1, 2 i 7 apelacji:
 - iż biegły W. F. nie przeprowadził analizy i rekonstrukcji co do wiarygodności wersji przebiegu wypadku podanej przez pokrzywdzoną w aspekcie pozostawionych śladów,
 - braku wizji miejsca wypadku mimo, iż sąd I instancji zakwestionował rzetelność szkicu zwracając go do poprawy, a szkic jest sprzeczny z treścią zeznań funkcjonariusza policji będącego na miejscu wypadku,
 - braku uzasadnienia przyjęcia, iż niewiarygodne są zeznania 6 świadków obrony – pasażerów samochodu podających kierunek jazdy i przebieg wypadku zgodny z wersją skazanego, poza lakonicznym stwierdzeniem, że nie pasują do opinii biegłego i nie zmieniają prostoliniowej jazdy samochodu;
- 2) nie rozpatrzenie zarzutu zawartego w pkt. 5 apelacji w aspekcie opinii biegłego ds. ruchu drogowego, przy jednoczesnej zmianie treści opinii ZMS poprzez zastąpienie zwrotu „raczej po stronie lewej” (k. 11 opinii) na zwrot „niezbędnym byłoby umiejscowienie uszkodzeń samochodu po jego lewej stronie”, co spowodowało bezpodstawne ustalenie sądu II instancji, iż biegli lekarze tę wersję wykluczyli,

- 3) uznanie, iż okoliczności co do braku wiarygodności zeznań pokrzywdzonej zawarte w 3 i 4 zarzucie apelacji, mimo ich zasadności są indyferentne dla prawidłowej oceny dowodów,
- 4) niewłaściwe zrozumienie podniesionej przez obronę kwestii braku śladów „zarzucenia” wskutek naniesienia ze skrzyżowania piasku na drogę...”.

Stawiając powyższe zarzuty autor kasacji wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Wojewódzkiego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie można odmówić słuszności tym zarzutom skargi kasacyjnej, które odnoszą się do kompletności opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz trafności oceny tego dowodu.

Zauważyć należało, że w złożonej apelacji obrońca domagał się wydania przez biegłego z zakresu ruchu drogowego opinii uzupełniającej, celem ustosunkowania się do materiału dowodowego zgromadzonego po wydaniu pierwotnej opinii, w szczególności danych wynikających z opinii Zakładu Medycyny Sądowej z dnia 25 sierpnia 1997 r. (biegły W. F. składał opinię przed sądem w dniu 19 czerwca 1997 r.) oraz zeznań świadków przesłuchanych na rozprawie w dniu 15 kwietnia 1998 r. Nadto obrońca wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych. Apelacja kwestionowała zaniechanie przez sąd pierwszej instancji przeprowadzenia oględzin miejsca wypadku z udziałem biegłego. Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego.

Oddalenie wniosków dowodowych zawartych w apelacji obrońcy uznać należy za niezasadne, zaś ocenę opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego za rażąco sprzeczną z normą art. 7 kpk.

Bezsporne jest, że biegły W. F. złożył opinię na rozprawie w dniu 19 czerwca 1997 r., natomiast ostateczna opinia Zakładu Medycyny Sądowej została wydana w dniu 25 sierpnia 1997 r. Biegły W. F. przyjął w swej opinii, że pokrzywdzona w chwili uderzenia musiała być usytuowana lewą stroną swojego ciała w kierunku nadjeżdżającego samochodu. W ślad za tą opinią sądy orzekające przyjęły, że pokrzywdzona stała na poboczu, samochód kierowany przez oskarżonego uderzył stojącą pokrzywdzoną, impet uderzenia skierowany był w lewą część jej ciała. Z opinii lekarzy Zakładu Medycyny Sądowej wynika natomiast, że pokrzywdzona przechodziła z prawej strony jezdni na lewą i została potrącona w lewy bok ciała.

Z powyższego wynika, że przyjęta w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego metoda określenia miejsca uderzenia pokrzywdzonej przez pojazd kierowany przez oskarżonego i kierunku, w jakim pojazd ten się poruszał, co miało wpływ na rekonstrukcję wypadku, a dalej, na ocenę techniki jazdy oskarżonego oraz zachowania się pieszej, pozostaje w oczywistej sprzeczności z ustaleniami i wnioskami opinii lekarskiej. Oczywiste jest zatem, że opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego była niepełna w rozumieniu art. 201 kpk, gdyż nie uwzględniała wszystkich istotnych dla ustalenia przebiegu analizowanego wypadku drogowego okoliczności. Sytuacja tego rodzaju wymagała rozważenia możliwości dopuszczenia dowodu z kompleksowej opinii instytutu naukowego zajmującego się opiniowaniem w sprawach o wypadki drogowe. Sąd odwoławczy nie usunął wątpliwości co do istotnych okoliczności, których stwierdzenie wymagało wiadomości specjalistycznych.

Powyższe wykazuje jednoznacznie, że rażąca obraza przepisów art. 7 i art. 201 kpk mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, co

powodowało konieczność jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Okręgowy w S.